

Felelősségünk az Úr Igéjének meghallásakor

T. Austin-Sparks

„Fegyver lesz a sorsotok, valamennyien a vágóhídra kerültök. Mert szóltam, de nem feleltetek, beszéltem, de nem hallgattatok rám, hanem azt tettétek, amit rossznak látok, azt választottátok, ami nem tetszik nekem” (Ézs 65,12).

„Azért tehát még jobban kell nekünk a hallottakra figyelni, hogy valamiképpen el ne sodródjunk” (Zsid 2,1).

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek, ha valaki meghallja a hangomat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázom, és ő énvelem. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek! Ezt mondja, aki ezekről bizonyosságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, jöjj, Uram, Jézus!” (Jel 3,20.22; 22,20).

Az Úr folyamatosan eljön az Ő népéhez. Eljön hozzánk minden alkalommal, amikor élő Igével szólít meg bennünket. A Jelenések 3-ból idézett ismerős szakasz mély benyomás tesz ránk, ha megfigyeljük, hogy a zörgetés, a hang, a fül és „amit a Szellem mond” mind egyek. „Zörgetek”; ha pedig figyelmesen hallgatjuk, akkor nem is kopogás zaját, hanem hangot hallunk, azt a hangot, melyet csak a bensőnkben lévő füllel hallhatunk meg, mert ez a Szellem hangja; a Szellem pedig mindenkinben ugyanazon a nyelven jelenti ki: „az én zörgetésem az én hangom, és az én hangom az, amit a Szellem mond, és ehhez olyan belső hallásra van szükség, amely odafigyel arra, és megfogadja, amit a Szellem mond”. Valahányszor tehát élő Igét kapunk, az Úr eljött, és Szelleme által eljőve az Igében, feleletre vár.

Valahányszor az Úr eljön hozzánk az Ő Igéjében, és szól hozzánk, annak mindig van egy gyakorlati vonatkozása is; az Úr közeledésének igazi célja pedig csak akkor tud kibontakozni bennünk, hogyha ez a gyakorlati dolog is megvalósul. Mert lehet, hogy az Úr ott van az Ő Igéjében; ott lehet a Szellem is, aki szól hozzánk az által az Ige által; nálunk lehet és a miénk lehet az Ige, mellyel megérintettük az Urat; és ez mind csodálatosan igaz lehet, annyira igaz, mint amennyire azokban a napokban volt, amikor olyanok írtak meg, mint hogy „Így szólt az Úr ennek és ennek a szája által”, vagy annyira igaz, mint amikor a próféták kijelentették: „Így szól az Úr” – tehát ugyanennyire igaz lehet ez ma is, mégsem jár ugyanakkor semmilyen eredménnyel az Úr szándékát és célját illetően. Mindig ez a veszély áll fenn, amikor az Úr Igéje eljön és megszólít, hogy végül semmi sem lesz elvégezve abból, ami az Úr szándékában állt, és amivel foglalkozni akart.

„Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremtek” – nem abban, hogy sok igazságot ismertek, hogy sok igemagyarázatot hallgattok, vagy hogy az Úr Igéje valóban eljött és szólt hozzátok. Hanem „abban, (...) hogy sok gyümölcsöt teremtek”. És ez csakis úgy lehetséges, hogy felismerjük az adott Igébe foglalt gyakorlati dolgot, és határozottan megragadjuk azt. Az Úr, amikor eljön hozzánk, és

megszólít az Igében, akkor az élet választ várja, nem pusztán helyeslést, egyetértést vagy akár gyönyörködést benne.

A magvető példázatában az Úr négyféle választ adott elénk – mert Ő van jelen az Igében: Ő a magvető, a mag pedig az Ige. Jelen van az Úr az Igében, mellyel megszólít, melyet várakozással vet – a várakozásában azonban csalódik, valahányszor bármi más feleletet kap a valódi gyümölcsön kívül; a gyümölcs pedig azt jelzi, hogy valaki azt az adott dolgot a szívében megragadta. Ez a példázat lényege, hogy a szívünkben megragadjuk, vagy úgy is mondhatom, hogy a szívünkre vegyük az adott ügyet. Adhatunk persze valamilyen más választ is, mint amelyet az Úr keres. Ő azonban olyan szívet akar, amelyik nem érzelemmel, hanem gyümölcssel válaszol, s ez a gyümölcs annak az életnek lesz a megtestesülése, mely az Általa hozott Igében van; tehát hogy az Ige, melyben élet van, és amely a szívünkbe lett vetve, az az Ige élő módon jelenti ki majd magát bennünk. Erre a válaszreakcióra számít az Úr minden alkalommal, valahányszor eljön hozzánk az Igéjében.

Pál apostol azt mondta Timóteusnak: „Ezekre legyen gondod, ezekkel foglalkozz, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt. Vigyázz magadra és a tanításra, maradj meg azokban”. Tehát ahogyan teljesen ezekkel foglalkozol, ezekre szánod oda magadat, a gyümölcsöd, a fejlődésed, a haladásod mindenki előtt látható lesz. Ez a szellemi haladás egyetlen módja, és az egyetlen válaszreakció, mely az Úr kívánalmának eleget tesz. Ez az a válasz, melyet Ő keres – ezért azonnalisága és abszolút, teljes volta egyaránt lényeges.

Mindig fennáll azonban egy másik veszély is, amikor Igéjével az Úr eljön. Valahogy az van bennünk, a gondolatainkban, hogy elodázzuk az ügyet. Ha nem is szándékos a halogatás – mert azt nagyon kevesen tennénk – akkor is ugyanolyan elodázás, mivel valahányszor elmulasztjuk a dolgot megragadni és végigvinni, bizony ugyanúgy elhalasztottuk.

Nagyon is úgy érzem, hogy nekünk, az Úr népének összességében nagy hiányosságaink vannak abban, hogy azonnal, közvetlenül reagáljunk minden egyes Igére, amely megszólít bennünket, és amelyről a legcsekélyebb okunk is van hinni, hogy az Úrtól való. Ugyanis csak ezen a módon teremhetünk gyümölcsöt, csak így lehet fejlődni, növekedni.

Biztos vagyok benne, hogy mindannyiótok számára nagyon fontos a szellemi növekedés, előrehaladás, fejlődés. Biztos vagyok benne, hogy az Úrral való közösségekben gyakran kéritek Tőle a belső, szellemi növekedést, előrehaladást, hogy ne toporogjatok egyhelyben, hanem érettségre jussatok. Biztos vagyok benne, hogy sokat foglalkoztok ezekkel az imádságaitokban. Javasolhatok nektek egy módot, hogyan tudtok az Úrral együttműködni az ilyen imádság megválaszolásában?

Úgy, hogy valahányszor az Úr Igéje megszólít benneteket, váljék szokásotokká, hogy azonnal induljatok, és foglalkoztatok az Úr előtt ezzel az üggyel és azzal a gyakorlati dologgal, amely a kapott Igével kapcsolatos. Ha egy napot is vártok, belekerültök abba az ördögi körbe, hogy hallotok egy újabb igeszolgálatot egy újabb üzenettel, és a legutóbbi már el is szállt tőletek, ti meg csak mentek tovább. Minden egyes üzenetnek, igehirdetésnek az a célja, hogy átvigyen a számunkra valamit, de a végén ezek az üzenetek, Igék csak gyűlnek, gyűlnek, s ahogy telnek a hetek, hónapok és évek, a velük

kapcsolatos felelősségünk is feltornyosul, mivel maga az Ige fog bennünket megítélni: „az az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon” (Jn 12,48). Ezek azoknak az Igébe foglalt dolgoknak a felhalmozódott sokasága, amelyekkel ezért vagy azért – nem akarattal, nem szándékosan – nem foglalkoztunk azonnal gyakorlati módon.

Ha rögtön, azonnal alkalmazni kezdjük azt, amivel az Ige megszólított, amit belőle megértettünk, akkor a fejlődésünk mindenki számára látható lesz. „Itt van valaki, aki rögtön Isten elé jön, ahogy az Ige bármivel kapcsolatban is megszólította, és hagyja, hogy Isten foglalkozzon vele”. Isten az ilyen csodálatosan viszi tovább, ha valaki azonnal, őszintén és teljes mértékben az Úrhoz fordul, hogy azt a dolgot Őelőtte elintézzé, rendezze.

Az Úr olyan Úr, aki azonnali válaszra vár. Ha megvizsgáljuk az Igét, meglátjuk, mivel jár az Úrnak adott azonnali felelet: Az Úr áldásával. De meglátjuk a bajt is, amit a halogatás jelent, a növekvő nehézséget, és meg fogjuk látni a veszteséget is, ami végül eljön, ha az a dolog elmúlt, és nem kezdtünk vele semmit: „Mert szóltam, de nem feleltetek”. „Íme, (...) zörgetek, ha valaki meghallja a hangomat” – mit mond a Szellem. Ez a Gyülekezetnek szól, tudjátok, nem a megtéretleneknek; igaz lehet az ő esetükben is, de ez az Ige a Gyülekezetnek szóló Ige volt.

Az én szándékom pusztán az, hogy segítsék titeket eljutni a célig; mindig erre törekszem a magam számára és a ti számotokra is: hogyan juthatunk el arra az érettségre, arra a felnőttkorra? Az Úr ráteszi ujját erre a pontra, és nem enged tovább, hanem azt mondja: „Akkor most azonnali és határozott gyakorlati választ várok, intézd el most ezt Velem azzal a dologgal kapcsolatban, amellyel kapcsolatban ez az Ige megszólított téged!”

Ha nem hagynánk azt az ügyet kicsúszni a kezünk közül, hanem minden alkalommal ezt tennénk, és odafigyelnénk mindazokra az egyéb dolgokra, amelyek mindig lesben állnak, hogy szertefoszlassák Isten Igéjét, amikor megérintett bennünket általa, akkor növekednénk. Még fel sem álltunk a helyünkről, s máris valaki beszélni kezd hozzánk valami másnapi vagy múltbéli eseményről, valamiről, aminek semmi köze sincs ahhoz, amit az Úr éppen mondott nekünk. Csak kilépünk a kapun, s máris csupa általánosságról szóló beszélgetésbe csöppenünk. Nagyon jó is tud lenni az ilyen jellegű közösség is, és semmiképpen sem vagyok ellene az Isten népe közötti valódi közösségnek, hiszen nagyszerű dolog és sokat jelent, ha tudunk egymással találkozni és beszélgetni, de vigyázzunk, mert alig hallottuk meg az Igét, máris elragadják tőlünk, és ami a gyakorlati megvalósulását illeti, olyan lesz, mintha soha nem hallottuk volna. Ez soha nem történhetne meg, ha azonnal foglalkozni kezdenénk vele az Úr előtt, és azt mondanánk: „Uram, ennek van egy gyakorlati vonatkozása is, és azt akarom, hogy az is az enyém legyen!” Ez a növekedés útja.

Ragadjuk meg az Igét! Ahogy mondtam, azért lényeges ez, hogy afelé a cél felé segítsen, amelyre kilátásunk van. Nagy értéke van az azonnali reagálásnak, és ez a válasz természetesen az Úrnak való teljes odaadást is jelenti. Az ilyen válasz mindig próbára teszi az odaadásunkat. Ha bárki valóban megragadta az Úr Igéjét, komolyan és rögtön oda kell mennünk az Úr elé vele, azaz kezdenünk kell vele valamit; nem csak alkalmakra járni és ige hirdetéseket hallgatni, hanem keresni az Urat, és mindig feltenni a kérdést: „Mi az, amit az Úr mondott? Hogyan vonatkozik ez énrám? Mit akar az Úr elvégezni

bennem ezzel kapcsolatban? Lehet, hogy látok valamit, lehet, hogy nem, nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy Uram, van-e valami fontos, amit nem látok? Van valami, amit mondani próbálsz nekem, és én még nem vagyok élő ennek a valaminek?” Milyen gyakran van, hogy egy bizonyos idővel azután, hogy az Úr szólt hozzánk egy dologgal kapcsolatban valamikor korábban, és az valóban megérintett valamit az életünkben, de akkor, ott mi nem láttuk meg. Most pedig látjuk, hogy mennyire ráillett az akkori helyzetünkre. Ha akkor odamentünk volna az Úrhoz, lehet, hogy megláttuk volna? Ezt jelenti a teljes odaadás az Úrnak az Igéjére adott válaszunkban.

Kell, hogy megragadjuk, és szorosan tartsuk az Igét mindaddig, amíg a dolog el nincs rendezve, amíg meg nincs szilárdulva, mert lehetséges, hogy gyakoroltuk magunkat benne, hogy annak az Igének a lényege szerint jártunk el, hogy éreztük a súlyát és éreztük, hogy valóban megragadott bennünket és megérintett – és mégis elhalványul. Éreztük, és mindig visszanezünk, és azt mondjuk: „Igen, ez az Ige szólt hozzánk; éreztünk valamit abban az Igében; megindított bennünket!” De az az igazság, hogy azt, amit viszont el kellett volna végeznie, nem végezte el. Az a teendőnk tehát, hogy az Igét megragadjuk és szorosan tartsuk. Szólt hozzánk az Úr valamit? Magunknál tartjuk-e jó szorosan addig, amíg az az ügy el nincs végezve, meg nincsen alapozva, és nem az Úré az a dolog bennünk?

Figyeljük meg jól a Zsidók 2-ben ezt az Igét: „Azért tehát még jobban kell nekünk a hallottakra figyelni, hogy valamiképpen el ne sodródjunk”. Többször megmutattam, hogy emögött az Ige mögött egy ember képét látjuk, aki a csónakjával éppen kikötni készül. Az áramlás erős, az ember pedig készül megcsákyázni a kikötőcölöp kötélzetét, de figyelmetlenül csinálja; közben másfelé járnak a gondolatai. A hullámok csapkodnak körülötte, sebes az áramlás, a csónakos pedig óvatlan, s mielőtt észbe kaphatna, lecsúszik a kötél a csákyáról, és ő elsodródik. Már a kezében volt, már érintette, már ott volt a csákyája végén, és mégis elvesztette. Milyen gyakran van így. Az Úr Igéje megszólít, megérint, létrejön a kapcsolat, azt is mondhatnánk, hogy megvan, a miénk, de egy kicsit később hová tűnt? Egy idő múlva hová lett? „Azért tehát még jobban kell nekünk a hallottakra figyelni, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.” Tehát az ilyen feleletre vár az Úr minden alkalommal.

Nem lenne helyes a dolgot ennyiben hagyni még egy fontos megjegyzés nélkül. Az ilyen válasz, amit az Úr keres, mindig kerülni fog valamibe. Az Úr gondoskodik erről. Az Úr dolgait nem lehet olcsón megszerezni; Isten célja sokba kerül, és minden ezzel kapcsolatos friss és új előrelépés szintén kerülni fog valamibe. Tudjátok, hogy a Zsid 13,13 a szóban forgó gyakorlati dolgok összefoglalása. A levélben elhangzó buzdítás mindenhol a „Menjünk!”. Az összefoglalása pedig ez: „Menjünk ki tehát hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozva”. Pontosan ez az, amit kapni fogunk azért, ha megyünk. Oly csodálatosnak, dicsőségesnek tűnik menni, mindaz, aminek nekiindulunk, csodálatos. Elábrándozunk az örökkévaló célról, a királyságról, az uralomról. Igen, annak a jelenlegi oldala viszont a gyalázat hordozása a táboron kívül. Az Úrral való járásnak megvan az ára. Minden egyes lépésnek meg kell fizetni az árát. Meg fog követelni tőlünk ezt vagy azt; és csak a hit emberei fognak kitartani. Ez az, ami elmélyíti bennünk. Ettől lesz a miénk, ez teszi a részünkké.

Az Úr válaszra várva érkezik; az Ige megköveteli, és minden ettől függ. Nincs semmi sem annyira megalapozva, hogy Isten ne tudná félretenni, ha nem reagál többé az Ő szándékaira. „Kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, hogyha nem...” (Jel 2,5). Isten elplántálta azokat a gyülekezeteket, azokat

a gyertyatartókat Kis-Ázsiában; megáldotta őket; használta őket; a biznyságtétel edényei voltak; majd jött egy krízis, megrázkódtatás, melyben Isten azt mondta: „Azt, amit ültettem, azt, amit megáldottam, ami az Én Szellemem munkája volt, és az Én Szellemem volt benne, ki fogom mozdítani a helyéből”. Egy bizonyos értelemben mindig próbatételben vagyunk az életünkért, és a próbatétel természete ez: azonnali válasz az Úr minden látogatására az Igéjében. „Akinek van füle, hallja meg...”.

Forrás: [The responsibility of hearing the word of the Lord](#)